

Послѣ тури забѣлѣжката съ мѣнителницѣтъ въ единѣ портфоль заедно съ едно писмо, което преди малко бѣ написалъ, съ единѣ златѣ прѣстень, който снѣ отъ прѣста сп и съ нѣколко косѣма заключены въ единѣ маниатюрѣ. Като превърза портфоля съ зеленѣ коприненѣ шпирѣтъ запечата го съ воськъ отъ сѣщия цвѣтъ и го тури въ пазвата си. Послѣ зе книга и написа слѣдующето писмо до Жуанъ д' Авила.

« Утрѣ ще вы сѣдѣтъ, но запиранѣто ти не са извѣсти на Върховното Сѣдовище. Въсползовай са отъ несѣблуденѣто на правилника. Инквизиціята ще са принуди да вы пустне. »

И като сгнѣлъ писмото пхнѣ го въ рѣкава си.

— Напредъ! заговори той, еще малко часове ще носѣтъ тежкытъ вѣригы на лицемѣриѣто и на лѣжата! Еще малко часове ще са потрудѣтъ и отмѣстяванѣето ми ще бѣде напѣлно извършено. До тѣзи минута не вършахъ ли посланѣнето си съ смѣлость? Не послужихъ ли съ покорность на страститѣ, на злобата на онуй чудовище което одеситствува Андалузія! О! Инквизиціе! сподучихъ доста безчестна и отвратителна да та направѣтъ предѣ очитѣ на Испанія, която ще са подигне единѣ день противъ тебе. Азъ ще съборѣтъ пѣрвия камѣкъ на туй зданѣ на смѣртѣта. Послѣдовой ма Испаніе, ако си доблестна! О! Боже мой! Боже мой! колко страдаѣтъ! кога ще са успокоѣтъ! Колко ужасенъ е този день!... О! тѣзи огнѣве, тѣзи предсмѣртны страданія ввредѣ ма слѣдовать! ввредѣ блѣдны лица глѣдамъ, ужасны привидѣнія!... Ввредѣ глѣдамъ оногсъ... когото обычахъ... който отъ толкози години безпрестанно ма вика, *ела! ела!*... О! мѣртвѣтъ сподѣлять може бы вѣчното милосѣрдіе Божіе, и вече незнаѣтъ друго освѣнѣ да прощаватъ!... Азъ слѣдователно грѣшѣ, азъ, който си отмѣстявамъ!... Не! не! покоренъ съмъ на гласа